

MICROASSAIG SOBRE EL DESIG

Carles Hac Mor

hacmorxargay@worldonline.es

Remarcarem, d'antuvi, que un desig és realitzable, però el desig no, per tal com, de fet, aquest no té objecte, tot i que contínuament es fixa en algun objecte, que així esdevé l'objecte passatger del desig.

Podem distingir, doncs, entre el desig passatger d'un objecte, l'objecte passatger del desig i el viatge permanent del desig, un viatge que només acaba quan mor el desig, com subratllarem més avall.

Ara bé, durant aquest viatge, tot sovint el viatge mateix esdevé l'objecte del desig, essent així que llavors diríeu que el desig s'acaba desitjant a si mateix.

Quan passa això, el desig s'emmiralla, o, més ben dit, es vol emmirallar, té el desig de tenir-se a si mateix com a objecte de desig, i, això no obstant, no ho aconsegueix pas, perquè, com hem dit, sense parar i passatgerament el desig es va fixant en algun objecte que li és exterior, el qual -i això és important- li fa ombra.

La importància d'això rau, primer, en el fet que l'ombra de l'objecte del desig, projectada sobre el desig mateix, impedeix que aquest es reflecteixi sobre si mateix, i, segonament, rau, la importància, en el fet subsegüent que, d'aquesta manera, el desig és distorsionat, fins a l'extrem que acaba desitjant allò que no voldria desitjar. És a dir, en arribar a un punt així, l'objecte del desig acaba essent allò no desitjat.

“Per tant, l'objecte acaba essent subjecte sense lloc, i aquest, l'enlloc, acaba essent desig”

I en aquest cas, ben corrent, el desig és arrossegat, i arrossega el subjecte del desig, cap a allò que, fet i fet, no és objecte de desig, fins a la conseqüència que el subjecte del desig igualment acaba distorsionat, o més exactament, alienat, car aleshores el subjecte ja no és el subjecte mateix, ans més aviat és el desig allò que ocupa el lloc, d'altra banda inexistent, del subjecte.

Per tant, l'objecte acaba essent subjecte sense lloc, i aquest, l'enlloc, acaba essent desig. I així el desig es fa subjecte i alhora objecte, amb la consegüent interrupció del viatge del desig, que, en aquest cas, roman estàtic, un estat que equival a la seva mort, al final del seu viatge, que tanmateix continua en el reflex del desig en els que han estat els seus objectes.

[tornar a índex](#)